

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН

УДАВНИК

Превод от руски: Найден Вълчев, —

chitanka.info

УДАВНИК^[0]

*И завикаха децата,
и притичаха накуп:
„Татко, в мрежите, в реката,
улови се, татко, труп!“
„Труп ли — рече той със укор
във сърдития си бас, —
я се махайте оттука!
Ще ви дам аз труп на вас!“*

*Но си каза: „А след време,
като викне съдия:
Разкажи да разбереме
де бе ти, какво видя...
Дай ми шубата!“ Да беше
и това закачка пак...
Но наистина лежеше
мъж на пясъчния бряг.*

*Син, подпухнал и ужасен,
проснат възник във калта,
дали някакъв нещастен
дух напуснал бе света,
или туй рибар бе беден,
или млад пиян герой,
или в мрака непрогледен
бе обран търговец той?*

Но все пак, какво да прави

тоя селянин сега?
Той удавника улавя
за нозе и от брега
го отблъсква към вълните
със весло и без следа
тръгва мъртвият да скита
пак със тъмната вода.

И се люшка той, отива
надалеч от тоя бряг
и простил се мълчаливо
с него бедния селяк,
казва: „Хайде с мен, момчета,
ще ви дам по някой грош,
но за туй не говорете,
да не ставам после лош.“

А една страхотна хала
се извила през нощта.
Пуши люто догоряла
борината до пещта.
Спят децата, спи жената.
Спи и той, ала насън
чува — някой по стъклата
чука в тъмното отвън.

„Кой е?“ — „Аз съм, аз, хазаин!“
„За какво ти трябва аз?
И защо ти, нощен Каин,
бродиш в този късен час?
И какво със теб да сторя
в моя тъмен, тесен дом?“
И до малкия прозорец
приближава мълчешком.

Грей луната и под нея —
боже! — мъртвият стои:

погледът му ням немее,
глух е той, вода струи
по големите му лапи,
по сплъстената коса
и зловещи раци хапят
голите му телеса.

И от ужас, от уплаха,
че удавника видял,
глухо селянинът ахнал
и се снизал, пребледнял.
Страшни сънища сънувал
и го тресло до зори,
и до съмване все чувал
как му викат: „Отвори!“

И, разказват, всяка есен
се повтаря и до днес —
в ден уречен тоз човечец
чака госта си злочест;
гледа облаците тъмни,
вижда бурята в степта,
чува — вън дорде се съмне,
чука мъртвият в нощта.

---

[0] Напечатано в „Московский Вестник“, 1829 г. №1. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.